

ČESKÉ PRÁVO

ČASOPIS SPOLKU NOTÁŘŮ ČESKOSLOVENSKÝCH

ŘÍDÍ PROF. Dr. EM. SVOBODA S KRUHEM REDAKČNÍM.

VYCHÁZÍ KAŽDÝ MĚSÍC MIMO ČERVENEC A SRPEN. — REDAKCE A ADMINISTRACE V PRAZE-II, ŽITNÁ UL. Č. 4b. — PŘEDPLATNÉ ROČNĚ 40 Kč I S POŠTOVNÍ ZÁSILKOU — JEDNOTLIVÉ ČÍSLO 4 Kč.

ROČNÍK XII.

V PRAZE, V ČERVNU 1930.

ČÍSLO 6

Dr. Emerich Fiala:

In memoriam.

Dru Rudolfo Královi.

S kytičkou fialek šel — samý úsměv — to byl máj!
Do ametystů drůz den sobotní se klonil...
Šel, klobouk v ruce; v hlavě rytmus veršů zvonil...
Co codex iuris tam, kde zpívá Lorelei?

Bronz Myslbekův vábil k toulce pod Petřínem...
Šeříky, voňte! Mosty, pňte se! Vy, rudé prejzy střech,
plaňte jak zrnka rybízu a Mikulášských bání měděnkový
mech
hoř jak smaragdové lampy nad Vltavy stínem!...

Pak večer plný hvězd a chvály vína...
Vtip ohňostrojem jisker hovor pozlatí...
Hochu, je čas jít spát!... — Ne, ještě zvolati
chce se mi: »Praho, lásko má!«

Těžko se zapomíná

Dr. Emerich Fiala:

Za Drem Josefem Štolbou.

»Jaké čiré práce blesků jsou ztráveny
démantovým nepostřehnutelné pěny, jaké tkáně pokoje se v širých
předou...«

Paul Valéry: Hřbitov u moře.

»Compatrido, přál bych si zasnoubiti syna svého
s dcerou tvou.«

»Compatrido, přál bych si zasnoubiti dceru svou
s tvým synem.«

»Tedy ujednáno?«

»Ujednáno!«

Nastalo opětné mlčení. Oba mužové připili pulque
a dýmali znova

Je tomu více nežli 45 let, co jsem tato slova se
zatajeným dechem četl v červencovém sešitu »Květu«
z r. 1879, kterýž z otcovy knihovny jsem si vyhledal. Byly
to věru mocné úderky široce rozpiatých křídel autorovy
fantasie, jimiž unášel čtenářovo srdce do hýřivě blesko-

tavých barev mexického pralesa, aby je tam učinil svěd-
kem překrásné pohádky o věrné Loře a ubohém Zapoteatovi.
A není divu, že jednou uchvácen a očarován
vracel se čtenář, i když přestal býti malým chlapcem,
znova a znova ke knize, jež krásy, nástrahy a svody
mexického pralesa a žaly, utrpení i sladké vítězství mla-
dé indiánské lásky líčila romantismem dikce tak prosté
a půvabné, že od časů Chateaubriandovy Ataly nebylo
na této půdě exotické tvorby napsáno nic úchvatnějšího.
Není též divu, že vedle jmen hrdinů románů zapamato-
val jsem si již před dávnými lety jméno autorovo, jmé-
no: Dr. Josef Štolba.

A pak již s tímto jménem setkával jsem se častěji.

Bylo je možno čísti na četných publikacích cesto-
pisných, ličících zážitky autorovy z jeho desítiletého ce-
stování na Balkáně, v Polsku, Holandsku, ve Spojených
státech, v Mexiku, na Haiti i v zemích severských (»Na
skandinávském severu«, »Za polární kruh«), bylo však
je možno čísti a slyšati na všech téměř našich scénách
pražských i venkovských. Od objevení se aktovky »A
přece!«, kterouž Josef Štolba debutoval již v roce 1869
v Prozatímním divadle, jaký to tryská svěží a nevy-
sýchající zdroj dobromyslného humoru, jenž se stálým
úsměvem v klín lehkorůže Thalie klade »Vodní druž-
stvo«, »Na letním bytě«, »Maloměstské diplomaty«,
»Mořskou pannu«, »Zločin v budoucím«, »Ach, ta láska!« a
všecky ty milé věcičky, v nichž bystrým postřehem a
s roztomilostí sobě vlastní persifluje slabé, žertovné
i choulostivé stránky společenských vztahů drobných
lidí, strhuje k srdečnému, radostnému smíchu a spon-
tánnímu potlesku širokých vrstev svého auditoria a snáší
trvalé, velkozrnné kvádry k pomníku cti a slávy skrom-
né české komedie!

Ale jméno Dra Josefa Štolby slyšel jsem přechasto
i jinde. Nebyl-li to onen vlídný, starý pán, notář na Král.
Vinohradech, jenž v prosinci minulého roku slavil pade-
sátileté výročí své notářské činnosti? Typ oněch notářů,
kteří nejen poctivým, svědomitým a horlivým plněním
povinností stavovských skvěle potvrzovali pravdivost
okřídlené devise, že dobrý notář jest požehnáním pro
celý kraj, ale kteří nad to ještě planuli a hořeli posvát-
ným ohněm tvůrčího zanícení pro vysoké národní, kul-
turní a umělecké cíle?

Nelze zapomenouti, nelze vděčně nevzpomenouti
oné generace notářů, jejímž byl příslušníkem, generace
vyznavačů krásy a tvůrčího opojení, ať již překládali
nadšené verše Julia Slowackého a své vlastní visionář-